

ГЛАВА ДВАДЕСЯТЬ И ДЕВЯТА.

За иждивеніе-шо и разсипъ-шь.

1. Хубость-та е въ естество-то едно украшеніе и на человѣческо-то естество надлѣжи да ѿ ѿбичя.

2. Длъжность ти е, да не изоставашь ни едно праведно сръдство, и чрѣзъ самѣ-тѣ пріятность на външности-ты си да възбуждашь благоугодливость на съграждане-ты си.

3. А кога-то си лишенъ отъ чуждо-то украшеніе, сирѣчь отъ други-ты нѣчта на великолѣпіе-то, трѣбва да си благодаренъ въ украшеніе-то на чисто-тѣ-тѣ и на естественнѣ-тѣ си гыздавость.

4. Иждивеніе-то, что става за потрѣбы-ты ти, е опроститално, а още и самы-ты придобиточны сръдства за живота сѣ опростителны, безъ кои-то трѣбваше да бѣдешь онужденъ.

5. Прочее отбѣгвай злоупотрѣбленіе-то! и не прѣминувай прѣдѣлы-ты на силы-ты си!

6. Иждивеніе-то ся изврѣща въ разсипъ, кога-то прѣминувашь силы-ты на имота си и на стѣжянія-та си. По тоя начинъ излагашь себе си и домашны-ты си въ опасность; зачто-то подпадате въ сиромашіѣ и прѣминувате прочія си животь скърбно.

7. Грѣхота е, кога-то иждивеніе-то става вредително на тѣлесно-то ти здравіе. Зачто-то тѣло-то ти ако и да е по себе си прахъ, обаче е священо; за това не трѣбва да го омърсявашь и наранявашь.

8. Богъ ти го е далъ като орѣдіе на безсмъртнѣ-тѣ душѣ, за да дѣйствувашь полезно на тоя свѣтъ.